"Ikka tagga ullemaks lähhäb," ütles emmand pärrast, "ei olle ennam öigust!" ommeti meelt ei wotnud kumbki parrandada.

Töeste, Jummal teeb palio head meile, kui ta meid meie enneſe patto läbbi hirmutab — kas Ta woib meid tundlikkumal wiſil langemisſe eeſt hoida? Ja kes ſiis ikka kohhe, kui hirm kaddus, ommeti jälle patto-römo heäle järrel könnib, ſe lükkab Jummalat, ja ei mitte Jummal tedda enneſeſt ärra. Seſt Jummala armo käed ſeiswad, ka keige ſurema ekſia wasto lahti, kui ta omma meelt katſub öiendada; agga ſedda ennam niſugguſe ſüdda üllekohtusſe pole weab, ſedda willetſam temma luggu ſaab ollema.

Nüüd ſe jut, emmanda ſõbroſeſt ſe nore meesterahwaga, ſoſſiti ikka waljusſamine isſanda ette; ſeſt ſe ſurno-kambri luggu panni kohhe keik ſedda arwama. Agga kas issandale ſedda waggadusſe poleſt rägiti, woi rahho rikmisſe pärraſt, ſedda ei tea ükski teine, kui need räkiad isſe ja Jummal. Seſt ſelle emmanda hea pölli teggi mitto temma-ſuguſt kaddedaks, ja kaddedus nuſutab keik wälja, mis teiſe römo woib kautada. Sepärraſt tehko inimenne öiguſt, ja ärgo ihhaldago muud, kui ſedda, mis öigus annab — ſiis nuſutago kes tahtes.

Ommeti ſe welsker weel ſelgemat märki püdis ſada, ſeſt ta olli öiglane mees, et ta kül ommaſt warrandusſeſt mitto puto ja kahhandamiſt leidis, ja iſe ükskord peale juhtus, kui ſe noor mees emmanda jures woeraks olli. Ütles ſepärraſt, et ta jälle male piddi sõitma, agga tulli kallaja taggaſi, ja läks omma rohho kappi ſiſſe, kuhho ta niſugguſed augud uriſtanud, et ta keik wois nähha. Ka olli luk ſeddawiſi, et ſedda ſeeſtpiddi lahti ſai.